

Neděle 22. po sv. Trojici

1Sam9,1-10,1a

13.11.2022

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je, který přichází;
Král králů i Pán pánů.

Introit:

Hospodin je Králem navěky a navždy, pronárody zmizí z jeho země.
Tužbu pokorných vyslycháš, Hospodine, jejich srdce posiluješ,
máš pozorné ucho, zjednáš právo sirotkovi, právo zdeptanému;
člověk na zemi už nebude vzbuzovat strach.

Píseň: 10

Čtení: 1Kor15,20-34

Píseň: 777

Kázání: 1Sam9,1-10,1a

Král je mrtev. Ať žije král! Mohli bychom zvolat, spolu s Izraelci. Jaký král umřel? Jakého krále pohřbil Izrael? Koho Izrael oplakává? Nebo je rád, že nemusí již zesnulému králi sloužit? Nevím, ale podle podání svědka víry žádný král neumřel. Ani žádný král není oplakávaný. Král králů Hospodin žije, jen jej Izraelci zavrhl. Možná si myslí, že se nějak neosvědčil. Možná, že jejich nezobrazitelný a nezobrazovaný Bůh je pro všechny okolní země jen pro smích. Král králů je nechal na holičkách, když je neuchránil pelištejské přesile. Král králů je tak slabý, že je nechal rozhodovat o tom, koho si vyberou za svého krále. Král králů nezasahuje, když ničemník páchá nepravosti. Král králů, se zdá, oněměl.

Král je mrtev. Ať žije král! Možná, že toto zvolání patří spíše do středověku, ale do dob počáteční konsolidace izraelských kmenů nepatří. Navíc celý Izrael si zvyká na to, že Hospodin je podivuhodným Králem. Jeho vládnutí je jak pro Izraelce, tak i pro nás mnohdy nepochopitelné, skryté a hlavně nevyzpytatelné. Přesto jeho království existuje; přesto, a proto, do tohoto království nám otvírá dveře dokořán Kristus.

Král je mrtev. Ať žije král! Možná tomu tak je. Možná, že bychom se měli dotazovat sami sebe, kdo pro nás je Králem králů, jak zpíváme spolu s dětmi o Vánocích. Možná, že jsme na tom v něčem stejně jako Izraelci. Nemáme krále; máme prezidenty, premiéry, kterým možná někdo moc nedůvěřuje. Zakládáme si na tom, že nikomu z těchto lidí nepatříme. Komu tedy patříme, když řekneme pouhé „Ježíš Kristus“?

Vezmi s sebou jednoho z mládenců, vstaň a jdi a hledej ty oslice. Jako by v celém textu byly nejdůležitější nějaké oslice, které se ztratily. Jako by o nic v přečteném oddíle nešlo víc než o najítí oslic.

Ten, který je hledaným králem – Saul – nejprve hledá. Má velký rozhled pro tento úkol, neboť převyšuje od ramen nahoru všechny lid. Má s sebou též pomocníka, jakéhosi bezejmenného mládence. Saul má též patřičný původ, neboť jeho otec je označen jako udatný silák – gibbór chajil. Na druhou stranu je z pokolení Benjaminovců, které bylo nepatrné, a předcházela toto pokolení neblahá pověst. V Saulovi je skryta podvojnost toho, jenž jest *mezi syny Izraele pěknější* než ostatní muži. Dokonce nikdo pěknější v Izraeli nebyl. Má v sobě i udatného siláka, který jednou porazí Pelištejce, ty pohany, neznabohy, ty krvechtivé bojovníky, kteří neznají slitování.

Oslice nikde. Mládenec i Saul nenašli nic. Kde hledat? Záchrana bude u vidoucího, u muže Božího, tak dobře radí bezejmenný mládenec. Saul je ochoten naslouchat. To bude asi dobrý král. Najednou se příběh o hledání mění v příběh nalezeného.

Nejen že se našly oslice, ale Hospodin vybral Saula, aby jej Samuel pomazal, tedy korunoval za krále. Z hledajícího se stal nalezený. *Co se týče oslic, které se ti ztratily před třemi dny, nevěnuj jim už pozornost, protože se našly. Na koho je zaměřena touha celého Izraele?* Jakoby mimochodem, bez jmen, mluví k nám přes staletí hlas Samuele.

A opět jsme u otázky, která nás tu a tam sevře, když myslíme na lid Boží, když myslíme na církve, na sbor, na společnost kolem nás a někdy na celý svět.

Nejprve si musíme povědět, jakou touhu měli Izraelci, co bylo ve skutečnosti jejich touhou. Možná, že zjistíme, že touha Izraele je velmi podobná naší touze. Ještě taková maličkost; všimněme si, že Izrael touží jenom po jedné věci. Je to jedna touha, nikoli několik tužeb, kterých chtějí dosáhnout.

Touha Izraele je touhou po někom, kdo vyřeší jejich strach z pelištejského nebezpečí. Dalo by se říci, že vše, co Izrael ohrožuje, chtějí Izraelci vyřešit jednou provždy, aby byli svobodní a nemuseli otročit jiným mocnostem. Jejich touhou je, aby mohli v bezpečí bydlet a díky tomu mohli vzývat Hospodina.

Tak toto byla touha Izraele. Touha po jakémsi Mesiáši, který je zachrání, spasí, který vysvobodí Izrael z poroby druhých národů, pověr a věr.

Co je touhou církve se neopovažuji vyslovit. Touhou církve Kristovy je, aby Král králů, Kristus stanul uprostřed. Tak tedy můžeme zvolat: Všichni falešní králové jsou mrtvi, ať žije Král! Už přišel Král králů a Pán pánů. A co víc; ujal se vlády.

A opět narážíme na tu podvojnost mezi nebem a jeho královstvím, a námi lidmi, kteří si tak zoufale nedovedeme vládnout.

A opět by se dalo říct; co je dřív, uctívání a vzývání Boha v Ježíši Kristu, anebo martovská starostlivost o věci všední a veřejné?

Pane, prosíme, ať nezapomínáme, že jsi jednou pro vždy zvítězil nad všemi hrůzami světa, zvítězil jsi na všemi pelištejskými knížaty, nad zlobou, závistí, tvrdým srdcem. Tvé vítězství nebylo vítězství meče ani ducha, ale vítězství oběti a lásky, která přemohla smrt.

Amen.

Píseň: 342

Poslání:

Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečetě, protože jsi byl obětován,
svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků i národů a ras
a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.

Požehnání:

Sám pak Bůh pokoje dávej vám pokoj všelijakým způsobem, nyní i navěky.
Amen.

Píseň: 408